

[Carl Petersen.]

og hvede fra møllernes side, som kan bevirke, at det danske brødkorns pris bliver højere end verdensmarkedets pris.

Når jeg nu bruger udtrykket „verdensmarkedets pris“, mindes jeg, hvor ofte jeg gennem årene har hørt dette udtryk brugt i den forbindelse, at det var landmandens ret at få de priser, der var verdensmarkedets priser. Ja, jeg erindrer endda for år tilbage, at kravet blev forstærket, så det skulle være verdensmarkedets pris og lidt til; men da var brødkorn også en mangelvare her i Danmark. Efter landbrugets henvendelse til regeringen må man vel nu have lov til at gå ud fra, at der i henvendelsen ligger en erkendelse fra landbrugets side af, at det er samfundets ret at gribe ind over for den frie prisdannelse, og at dette også er berettiget, når priserne er urimeligt høje. Må jeg her minde om kartoffelpriserne for nogle år siden. Jeg skal ikke uddybe dette spørgsmål nærmere, men kun minde om landbrugets stilling til spørgsmålet dengang.

Nu er kornlove jo ikke et helt ukendt begreb herhjemme, og dette forslag er jo forslag til en slags kornlov. I de sidste 40 år har vi med mellemrum fået præsenteret love af denne art. De har været nødvendiggjort af situationer, hvor forsyningerne udefra har svigtet, således at brødkorn blev en mangelvare; deres formål har været både at sikre brødforsyningen og at bremse priserne, som jo altid vil blive urimeligt høje, når der er tale om fri prisdannelse på en uundværlig vare, der pludselig bliver mangelvare. Vi har også kendt lovgivning på dette område i 1930'erne, da landet fyldtes med udenlandsk korn til dumpingpriser, priser, der var så lave, at de ingen relation havde til fremstillingsprisen for dansk korn.

Jeg kan ikke lade være med i forbindelse med omtalen af 1930'ernes kornlove at minde om den skarpe debat, som dengang førtes mellem det kornkøbende og det kornsælgende landbrug, debatten om berettigelsen af og retfærdigheden i en sådan lovgivning. Når jeg minder om den debat, er det, fordi det forekommer mig, at der siden da er sket en mærkbar ændring i indstillingen hos begge parter; derfor tror jeg, at vi denne gang slipper for en sådan debat, og det bør noteres som en fordel. 1930'ernes lovgivning på dette område havde ligesom det fore-

liggende lovforslag til hensigt at stabilisere de hjemlige kornpriser; men der er den store forskel på dengang og nu, at dengang var der tale om at værne landbruget mod dumpingpriser fra lande, som gav store eksportpræmier som tilskud til det eksporterende korn, således at de priser, hvortil udlandets korn kunne købes her i landet, ingen relation havde til fremstillingsprisen for dansk korn; disse priser måtte derfor virke aldeles ødelæggende for dansk landbrugs økonomi.

I dag kan man vel ikke hævde, at verdensmarkedets kornpriser er dumpingpriser; sandheden er vel den, at priserne ikke ligger lavere end produktionsprisen. Men det er jo heller ikke her, tampen brænder; problemet er det, at de, der kan omsætte kornet gennem flæskeproduktionen, får en betydelig højere pris for kornet end de, der må sælge det i det frie marked. Nu skulle man jo ud fra gammeldags betragtninger synes, at det var en fordel for de mange landmænd, der producerer svin, at der er et sådant forhold mellem kornpris og flæskepris, at flæskeproduktionen bliver lønnende, og at de derfor var tilfredse. Det er naturligvis en fordel; men over for denne fordel står frygten for, at der produceres så mange grise her i landet, at der bliver overproduktion, så markedet overfyldes, priserne trykkes og produktionen bliver urentabel. Det fremgår af den højtærede ministers fremsættelsestale, at landbrugets henvendelse er motiveret med, at en ordning, hvorefter prisen på brødkorn blev forhøjet, ville neddæmpe svineproduktionen, og dette skulle formentlig ske samtidig med, at der stadig var adgang til fri import her til landet af foderkorn.

Den højtærede minister vil ikke tage det fortrydeligt op, når jeg giver udtryk for min tvivl om, at hensigten nås gennem dette forslag. Jeg er ikke utilbøjelig til at mene, at hvis man fører en politik med den virkning, at prisen på rug og hvede bliver væsentligt højere end prisen på foderkorn, vil man stimulere svineproduktionen i stedet for at begrænse den.

Lad mig til belysning af disse betragtninger anføre et tænkt eksempel. En landmand, der normalt omsætter hele sin kornhøst gennem svineproduktion, har 100 tdr. hvede, som var beregnet til svinefoder — det er jo et første klasses foder. Nu kan land-